

מן ה"התנחלות בלבבות", חזרה אל ההתנחלות

אליקים העצני

מחיר הפורענות

פני כל דיון בטקטיקות ובשיטות-פעולה, עלינו להשיב לעצמנו על שלוש שאלות.

שאלה: המלחמה על קיומם של יישובי גב ההר, המלחמה נגד פליטות יהודית נוספת בתוך ארץ ישראל, המלחמה נגד עצם הרעיון הממאיר של "ניקוי" חלקים מא"י מיהודים, ועוד בידיים יהודיות ממלכתיות, ועל הכול – המלחמה על זכות היהודים לארץ ישראל, על ערכי יהדות, ציונות וכבוד האדם וחירותו, המונחים כולם על כף המאזניים – האם היא במרכז חיינו?

שאלה: אם כן, איזה מחיר צריך לגבות משלטון המנסה להוציא מגופה של המדינה היהודית את נשמתה הציונית, וגם – מה הם הגבולות שאין לחצות במאבק הזה?

שאלה: והואיל ומי שמבקש לגבות מחיר צריך גם להיות מוכן לשלם מחיר, מהו המחיר הזה במונחי הקורבן שכל יחיד, הוא ומשפחתו, יצטרך לקבל על עצמם?

יו"ר מועצת ישי"ע, בניצי ליברמן, טוען שלא עפ"י מבחן התוצאה – חורבן 25 היישובים – יש לשפוט את דרכי המאבק של מועצת ישי"ע ורבניה. אם כן, נציע כאן מבחן אחר: רצון העם כפי שישתקף באם-כל-משאלי-העם, הלא הן הבחירות הכלליות לכנסת.

אם שיטת הפיוס והחיבוקים יש בה ממש, היא חייבת לתת את אותותיה בבחירות, שהרי קרובים אנחנו עדיין למחזות הגירוש והפליטים עודם מתגוללים באוהלים ובבתי המלון. יתר על כן, לא יתכן שגם הפשוט שבפשוטי העם אינו רואה היום, שכל הסבל הזה לא הביא תועלת. להיפך, הנסיגה והגירוש החמירו מאד את מצבנו:

● נשק ומחבלים זורמים מתוך הרצועה לסיני ומשם לנגב, לאורך 200 ק"מ פתוחים ופרוצים, וכך נעקפת הגדר שמסביב לרצועה, בה ראו העוקרים את חזות הכול.

● משנעלם השכפ"ץ של גוש קטיף, הטילים והפצמ"רים יורדים על מערב הנגב ועל פאתי אשקלון ללא הפוגה, וגם – בניגוד להבטחות שרון וצמרת צה"ל – ללא תגובה של ממש.

● הטרור רודף אחרינו לתוך הקו הירוק מכוח "הרוח הגבית", אותה חזה הרמטכ"ל לשעבר יעלון, כתוצאה הכרחית מן הבריחה החד-צדדית. גם המנהרות כבר חודרות אל תוך הקו הירוק. מועצות אזוריות בשרון (!) תובעות לקבל מעמד של יישובי-ספר, וכפר סבא מתמננת.

● החמאס השתלט על הרצועה ובקרוב יירש את הפת"ח כ"ממשלת הרשות הפלסטינית", תוצאה מתחייבת מקריסת ישראל ברצועה ובצפון השומרון.

● בניגוד ל"ספין" ששרון הפיץ באמצעות וייסגלס, ה"התנתקות" לא באה לשים סוף פסוק לנסיגות, אלא התקבלה בארץ ובעולם כצעד ראשון בשרשרת נסיגות עד הקו הירוק, שזמנה יגיע מיד אחרי הבחירות, אם ינצח בהן שרון. כבר היום, ובעקבות ה"התנתקות", מעמדה של ישראל כלפי אמריקה נעשה כל כך נחות, שדי בגערה של שרת החוץ רייס כדי להכניע את ישראל בנושאים חיוניים ביותר של בטחונה.

על כך יש להוסיף, שהשחיתות הציבורית של שרון, משפחתו ומשטרו גלויים לעין כל.

על הרקע החמור והמדאיג הזה יש לברר, האם ההתנהגות האצילית של מגורשי הגוש – התפילות, הבכי, הזעקות והחיבוקים – הותירו בנפש הישראלי הממוצע משקע חיובי, שיש בכוחו להשפיע השפעה של ממש על התנהגותו הפוליטית? האם – במבחן התוצאה של הבחירות – יועיל ולו במשהו קורבנם העצום של מרבית המגורשים, שנשארו עד הסוף, למרות נזק כספי כבד והעמדת כל עתידם בסימן שאלה?

אם התשובה על השאלה הזאת היא שלילית, וזו תהיה ללא ספק משמעותו של ניצחון שרון בבחירות, מה יאמרו

ח"כ לשעבר **אליקים העצני** כותב בקביעות מתיב, במדוריו השבועיים **בידיעות אחרונות** ובערוץ 7, ועוד.

על כך חסידי "ההתנחלות בלבבות"? האם יגיעו סוף סוף למסקנה, שמשוה פגום מיסודו בניסיון להילחם ברשע בעזרת האהבה? הדוגמה המתבקשת ביותר היא "דרשת ההר" של ישו, שקראה לאהוב את השונא ולהושיט למכה את הלחי השנייה. את התורה הזאת שום ממלכה נוצרית לא יישמה מעולם, מפני שהיא נוגדת את טבע האדם. היא גם בלתי מוסרית מיסודה, בהיותה מחזקת ומעודדת את הרשע, בניגוד למוסר היהודי המצווה "וביערת הרע מקרבך".

מה נעשה, אליבא ד'מועצת יש"ע ורבניה, אם בבחירות הקרובות ישוב ויקבל שרון מנדט מן העם, הפעם בעניינים פקוחות שראו את הגירוש ורואות את תוצאותיו? האם יארגנו עוד מבצע "פנים אל פנים", הפעם עם צנצנות יוגורט מ"גבעות עולם" של איתמר, במקום החסה מכפר דרום? אנשי מועצת יש"ע ורבניה נימקו את התנגדותם לחסימת כבישים ולביטויים אחרים של מרי אזרחי בטענה, שפעולות כאלה פוגעות בתדמית הציבורית של המתנחלים. הם צדקו. אולם, מה מועילה התדמית היפה, אם למרות ההליכה בדרכי נועם מול גירוש כוחני ואכזרי העם אינו מתרשם, ולהיפך – מתפעל מן היעילות והמהירות שבה בוצעו העקירה והגירוש, מן "הנחישות והרגישות"!! וגרוע מכך: ומה, אם דווקא הסברת הפנים של קורבנות העקירה הראשונה מחזקת בקרב זוממי העקירות הבאות את הדעה, שגירוש אנשים מסוגם של המתנחלים קל ופשוט, ולכן ניתן לגשת לניקוי כל גב ההר מיהודים מבלי לשלם על כך כל מחיר פוליטי?

בפני 80-100 אלף יהודים בכמאה יישובים ומאחזים עומדת עכשיו השאלה המעשית, איך מונעים את החורבן הבא, איך נמנעים מלחזור על המשגים והטעויות של העבר? את דרכם של מועצת יש"ע ורבניה אפיינה הרתיעה מלשלם את המחיר, אותו מוכרח לשלם בעצמו, כל מי שמבקש לגבות מחיר מהזולת. מחיר באהדת הציבור, בנפגעים מאלימות המשטרה, במעצרים ובמאסרים, ועל כולם – בפגיעה בתדמית. מפני שכידוע את אופנת התדמיות קובע תמיד השמאל. הוא מכתוב מה העם "רוצה", הוא מעצב את הסקרים ואת הפרשנות עליהם, ומכוח שלטונו על התקשורת ושליטתה של זו בפוליטיקאים – מעצב את המציאות. באווירה ציבורית כזאת, מי שאין לו עמוד שדרה חזק לעמוד על שלו גם במחיר הליכה נגד הזרם ופגיעה "בתדמית", אין לו סיכוי. ואם ישר הוא עם עצמו ועם זולתו, מוטב שלא ייכנס כלל לעימות עם השלטון ועם נותני הטון, שעל פי חלילם השלטון רוקד.

אם חפצי חיים אנחנו, ואם יימצא לנו מנהיג, הלקח הראשון שעלינו להפיק מן "החורבן הראשון" הוא שלא לשאול מה העם רוצה, אלא מה העם צריך, ולהיות מוכנים לשלם את המחיר.

הלקח השני נוגע להשלמה ולקבלת הדין מצד רוב המתנחלים והנהגתם. מדוע רושם לעצמו השלטון את "הפינוי החלקי" כהצלחה? מפני שהוא לא נאלץ לשלם כל מחיר. את המחיר שילמו הקורבנות: סופגי המכות מן המשטרה, הנערות והנערים שישבו בכלא, שלושה שהתאבדו, שבעה שנוקקו לטיפול פסיכיאטרי, זוגות שנפרדו, המובטלים, הפליטים. אבל המחירים הללו לא תורגמו למנוף לחץ פוליטי, מפני שהנהגת המתנחלים החליטה מלכתחילה שלא לגבות כל מחיר מן השלטון: לא

הרשו לגעת בגדר כפר מימון ולפרוץ החוצה, בלמו את הצועדים בלילה מתוך אופקים, "תיאמו" כל צעד עם המשטרה והצבא, נמנעו מלקרוא לסרב לפקודות הטרנספר והחורבן, התמחו בגינוי פעולות רדיקליות ואקטיביסטיות כגון חסימת כבישים, פן חס וחלילה "יצא שם רע" על כלל ציבור המתנחלים. הם לא רצו להביך, מפני שאינם בנויים נפשית להביך, ש"ישם רע" היה בדיק מה שהיה נחוץ והכרחי כדי לגבות מחיר מרתיע. בתמצית: הנהגת המתנחלים ביחד עם ועד גוש קטיף היו נציגים של ציבור שתמיד חש את עצמו כחלק מן הממסד, ובתור שכאלה החליטו שלא לשבור את הכלים ולהישאר בתוך המסגרת, גם כאשר נבחרו על ידי המסגרת הזאת לשמש לה כשעירים לעזאזל. כמו הגלדיאטורים הרומים, שעם פתיחת הקרבות קראו: Ave Caesar, morituri te salutant: הוי הקיסר, ההולכים למות מברכים אותך!

אך גם זה רק הסבר חלקי. ההנהגה הזאת פעלה גם מתוך תחושת שליחות לחנך את העם, להתנחל בליבו כדי להקנות לו את ערכיה. אולם, מי שחפץ למשוך אהדה ואף אהבה, חייב להעטות על פניו ועל מעשיו ארשת נעימה, מקובלת ומסבירת פנים, חס ושלום לא "קיצוניות" או "מתלהמת", בשום אופן לא רחוקה מדי מן ה"מרכז". ובכך חזרנו אל הטרגדיה של המגורשים – בעבר ובעתיד – שלא היו ואינם מוכנים לשבור את הכלים, גם לאחר שהממסד הפקיר אותם ובגד בהם ומתכוון לעשות זאת שוב, מייד אחר הבחירות.

הלקח שיש להפיק מן המלכוד הזה הוא ללכת בדרך ההפוכה: אם אינך מוכן לאהוב אותי, לא נורא. כדי לשרוד די לי שתכבד אותי, ואין מכבדים – לפחות בתחום הפוליטי – אלא את מי שיראים מפניו, ויראים ממי שפגיעה בו עלולה לעלות במחיר. מכאן המונח העברי "יראת-כבוד", כבוד מתוך יראה. וגם זה כלל של התנהגות, שיראת כבוד מצריכה ריחוק מסוים, "דיסטאנס" בלעז. אבל ריחוק הוא ההיפך מקירוב, מאותו "קירוב לבבות" נאיבי, המתנפץ עכשיו עם כל מנדט נוסף שהסקרים חוזים לשרון, דווקא לאחר שגרש את האנאמים שבבניו מלבבות העם ומבתיהם. המתנחלים והמוני תומכיהם לא הצליחו להרתיע, כי לא רצו בכך. הם לא היו מוכנים לשלם את המחיר שלא להיראות "נחמדים". היום, כמנוצחים, אין כלפיהם לא יראה ולא כבוד, והם אינם "נחמדים" בעיני איש.

הערבים – בישראל ובשטחים – אינם נחמדים בעיני הישראלים, וגם אין להם ציפיות להיות כאלה. ובכל זאת, אין גורם פוליטי בארץ שיעלה על הדעת לעשות להם את אשר עשו ליהודי עזה והשומרון. גם מי שאין לו עכבות מוסריות לבצע טרנספר כפוי של אוכלוסייה, נרתע מן התגובה הערבית הצפויה, כלומר מן המחיר שהערבים, חזקה עליהם שיגבו.

רוב הישראלים אינם מחבבים את החרדים. גם לא נראה שהללו משתוקקים יותר מדי לחיבה הזאת. ובכל זאת, מכבדים את רגשותיהם ואת האינטרסים החיוניים שלהם, גם על חשבון פגיעה בחוק או עקיפתו (אי גיוסם לצבא) וגם במחיר כספי כבד (גשרים וקילומטרים של כביש כדי להימנע מ"חילול עצמות"). אין צורך, בהכרח, להזדהות עם המטרות והשיטות של מאבקהם. להיפך, דווקא משום כך עניינם יכול לשמש לנו דוגמה טובה: החרדים נאבקו

במשטרה ללא פשרות, ספגו מכות, נעצרו, נשפטו ונכלאו, עד ששכנעו את הציבור ואת השלטונות – לא בצדקת דרכם, אלא בנחישותם, בעקשנותם, בנכונותם הבלתי מוגבלת לשלם מחיר, והעיקר – הם שכנעו את זולתם שהם חסינים ללחצי הסביבה מפני שתדמיתם בסביבה הישראלית אינה מעניינת אותם כלל.

"סטטוס" כזה אינו מצב אידיאלי או סימפטי אליו יש לשאוף, אך אם האלטרנטיבה היא מצבם של המתנחלים, אלה שכל כך יחלו למעט הכרה והוקרה מצד ה"ישראלים", הבחירה אינה קשה.

הקיפוד אינו שואף לתקן את העולם או להתנחל בליבו של מישו. די לו שלא יגעו בו, שיניחו אותו לנפשו. והוא הצטייד בהתאם. לאחר הניסיון המר עם "האהבה המנצחת" שציינו כסמל על חולצות צעירינו, אולי כדאי לאמץ עכשיו, לשם שינוי, את סמל הקיפוד? פשוט, כדי לשרוד ולא להיכחד, עד שיבשילו תהליכים איטיים יותר של חינוך ושכנוע או שהציבור הישראלי ילמד סוף סוף לקח מהניסיון המר עם הערבים?

המועמדים לגירוש הבא, וכל מי ששנתו נודדת בצילו של האיום הזה, צריכים להכריע בדעתם בדיוק בצומת הזה: האם ההגנה על ארץ ישראל כבית חייהם מצדיקה, ואפילו מחייבת, פריצת המסגרת, יציאה מן הקונצנוס, מרד בממסד המושחת?

■ מפת הדרכים

1. כל אימת שמייחסים לו כוונות להמשיך בנסיגות, כמו נכונות לוותר על 90% משטחי יו"ש ולחלק את ירושלים, שרון מכחיש ונשבע בכל הקדוש לו, כי "התנ"ך" שלו הוא מפת הדרכים, ואין בלתה. אלא, שאת מפת הדרכים קראו רק מעטים, ומי שקרא – חשכו עיניו. "המפה" מובילה הישר אל מדינה פלסטינית, לנסיגה לקו הירוק, להחנקת ההתנחלויות, למו"מ על ירושלים על בסיס ההנחה שלצד הערבי "זכויות מדיניות" בירושלים, שוות לצד היהודי, ואפילו "לפתרון צודק, הגון ומציאותי" לבעיית הפליטים. וגם – למו"מ על הגולן. וכל זה, בפיקוח בינלאומי של "הקוורטט" (ארה"ב, האיחוד האירופי, רוסיה, האו"ם).

2. מפת הדרכים אינה רק בבחינת חזון לעתיד לבוא. היא כבר פועלת, כאן ועכשיו.

● הפרופי וולפנוזן, מטעם הקוורטט, הכתיב לישראל כיצד לחבר את רצועת עזה, לאחר ניתוק היהודים ממנה, אל עטיני מדינת ישראל: העברת החממות, התשתיות, המוסדות והמפעלים לערבים; קליטת אלפי פועלים ערבים; קבלת תוצרתם החקלאית; סילוק ישראל מן הפיקוח על הגבולות; ביתור הנגב לצורך חיבור הרצועה ליו"ש.

● כוחות בינלאומיים כבר פועלים ברצועה: בריטים, אמריקנים, רוסים ומצרים מאמנים את הצבא הפלשתיני החדש. מפקחים צרפתים ואיטלקים "דואגים" לביטחון ישראל במעברי הגבול ברפיח ובכרם שלום.

● פיקוח אירופי על מעבר חפשי של פלשתינים מעזה להר חברון. כמו ברפיח, ישראל לא תורשה למנוע גם מעבר גלוי של מבוקשים (קרי: מחבלים).

● בפיקוח אירופי יפתחו גם נמלי ים ואויר ברצועה, ללא יכולת ישראלית להתערבות כלשהיא ביוצא ובנכנס. התוצאה הבלתי נמנעת תהיה זרימת מחבלים ונשק לרצועה ומשם, דרך "המעבר הבטוח", ליהודה, לירושלים, לשומרון.

● בחסות בינלאומית יקיימו הפלשתינים גם את הבטחתם להזרים פליטים מן הלבנון לרצועה, ומשם דרך המעבר הבטוח, ליו"ש ולירושלים.

3. התחנה הבאה במפת הדרכים קרבה במהירות, מפני שהפלשתינים מצאו דרך של רמייה למלא כביכול את המוטל עליהם לפי המפה, דרך שתאפשר לשרון להמשיך בנסיגות מבלי להפר את הבטחותיו, שלא תהינה עוד נסיגות חד-צדדיות, אלא על פי מפת הדרכים בלבד.

את המוטל עליה על פי מפת הדרכים ממלאת הרשות הפלשתינית כביכול בכך, שהיא שולחת את המחבלים אל המלתחה להחליף בגדים. הם נכנסים לשם רעולי פנים, ויוצאים במדי הצבא הפלשתיני החדש. בכניסה הם מוסרים את נשק הטרור שבידיהם, וביציאה הם מקבלים אותו בחזרה כנשק שירות תיקני. התהליך הזה כבר מתרחש, אך התקשורת הישראלית מצניעה אותו. לפי אותה השיטה נכנסים גם ארגוני הטרור, כגופים, למלתחה הפוליטית, ויוצאים משם כ"מפלגות פוליטיות". את תרגילי ההסוואה השקופים האלה הצליח אבו-מאזן למכור לאמריקנים, ומהם הם ירדו כפקודות אל שרון, המציית מבלי להוציא הגה.

נשף הפורים הזה יושלם בינואר 2006, ב"בחירות הכלליות" לרשות הפלשתינית. מכאן ייצאו המחבלים המרצחים בחליפות אזרחיות, כמו שיצאו ידי חובת ה"דמוקרטיה". זו אותה המכבסה של אוסלו, שהסירה את כתמי הדם מידיהם של רוצחי הפת"ח, שהפכה את הטרוריסטים של הפת"ח ל"מדינאים" בחליפות שלושה חלקים, סטייל מוחמד דחלאן. את הנס הזה תחולל מפת הדרכים באמצעות שרון גם לחמאס ולחזית העממית, ובסופו של דבר גם לג'יהאד האסלאמי.

כך תתמלא כביכול דרישת מפת הדרכים מן הפלשתינים לקיים בחירות דמוקרטיות ולפרק את ארגוני הטרור מנשקם. וכך יגיע תורן – על פי מפת הדרכים – של שתי ועידות בינלאומיות, אותן מוסמך הקוורטט לכנס גם שלא על דעת ישראל. בתום הוועידה הראשונה תקום מדינה פלשתינית "בגבולות זמניים", ובוועידה השנייה היא תתפשט עד הקו הירוק, כולל ירושלים.

לאחר מכן, ובאורח בלתי נמנע, יהפכו כל השטחים הללו למדינת חמאס ואל קאעידה, לגיונגל של טרור ריבוני וממלכתי. לבנון תעבור דירה לפלשתין.

מפת הדרכים היא האוסלו של שרון. ואם אוסלו הייתה השער לגהנום, מפת הדרכים היא הגהנום בעצמו.

ייתכן גם תסריט אחר. החמאס ישתלט על הרשות הפלסטינית וארה"ב, משיקוליה היא, תחליט לעצור את המשך התנועה על פי מפת הדרכים. ברגע הזה יודיע שרון כי "המציאות השתנתה", אין פרטנר, ויקבע חד-צדדית את גבול הקבע של ישראל על הקו הירוק.

4. ה"הינתקות", פרי יוזמתו של שרון, מרחיקה לכת

נגד גירוש נוסף נוסח עזה וצפון השומרון. לכך יש להקדיש, בזמן הקצר שנותר, כל מאמץ, ובכל מסגרת שהיא.

■ יישובי ההר

אחר שרכבת החורבן דרסה תחתיה 25 יישובים, היא קרבה והולכת אל תחנתה הבאה, יישובי במת ההר – מחרמש, מבוא דותן, אבני חפץ ועינב בצפון ועד לדרום הר חברון. מימדי החורבן השני הזה אמורים להיות גדולים בערך פי 10 מן החורבן הראשון ולכלול יישובים כמו בית אל ועפרה, אילון מורה ואיתמר, שילה ועלי, דולב וטלמון, יישובי גוש עציון שמחוץ לגדר, חברון היהודית וקרית ארבע ובנותיהן: 80-100 אלף מגורשים חדשים, מ-80-100 יישובים ומאחזים. וכול זאת, על מנת "לנקות" מיהודים את השטח המיועד ל"מדינה הפלשתינית בעלת הגבולות הזמניים", האמורה לקום בהתאם למפת הדרכים כבר בשנת 2006. על קברם של היישובים האלה, שהם עמוד השדרה של מפעל ההתיישבות כולו, יונח זר ושמו "גושי ההתיישבות". וגם הזר הזה ייבול כשתגיע הרכבת לתחנה הבאה במפת הדרכים – תחנת "המדינה הפלשתינית בעלת הגבולות הקבע".

יתר על כן, גם ה"גושים" כשהם לעצמם אינם יותר מאשר שיירים ושוליים של הגוש האמיתי והקובע מבחינה היסטורית, אסטרטגית ודתית – במת ההר, עריסת התני"ך, ליבה ארץ ישראל, אותה מבקשים לעקור מתוך גופה של מדינה שהייתה אמורה להיות יהודית. ואם לא די בכך, בונה שלטון שרון גדר מיוחדת, "גושית", בנוסף על הגדר הארצית העוברת לאורך הקו הירוק, והגדר הזאת חותכת וחונקת את ה"גושים", הורסת את ביטחונם וסוגרת עליהם גטו.

לכאורה, לא היה צריך להיות דבר יותר טבעי ומתבקש מאשר הפגשת שני התהליכים – הבחירות לכנסת והסכנה הנשקפת ליישובי ההר. כלומר, העלאת גורל היישובים כנושא מרכזי בבחירות, לפחות בתחרות בין המפלגות הלאומיות/דתיות לבין עצמן. במציאות, הנושא הזה אינו קיים כלל. אפילו המפלגות הרואות את עצמן כלאומיות, כל נושא הקשור להתנחלויות איננו היום על סדר יומן. הוא אינו "פוליטיקלי קורקט", ובעברית כפשוטה – "הס מלהזכירו". שבעתיים מדאיגים השתיקה וחוסר המעש אפילו בתוך היישובים המאוימים גופם, וממילא גם במחנה המתנחלים כולו, לרבות קהל התומכים האדיר שלו. עוד ייכתבו ספרים שינסו להתחקות אחר הסיבות לשיתוק המוזר הזה. האם זה השקט של נדונים לאסון, חס וחלילה, שכבר השלימו עימו? האם זו תגובה על הלם החורבן הקודם? או שמא זה רק קוצר ראייה ו/או אותה הנטייה הטבעית להדחקה, שהכתה קשות גם בתושבי גוש קטיף? ואולי זו אמונה תמימה, נאיבית וילדותית בהבטחות שרון שלא תהיה "התנתקות חד-צדדית" נוספת?

כך או כך, מתיישבים חפצי חיים, שעדיין מפעם בהם רצון-קיום, יצלצלו בכל יישובי ההר בפעמוני האזעקה, לאמור: העיירה בוערת! ואם מזכירות היישובים לא תעמדה את עצמן בראש המאבק, יוקמו נא בכל יישוב ויישוב ועדי פעולה מקומיים, וכל הוועדים ביחד יקימו "חזית-התנגדות-והצלה ליישובי ההר". השלב הראשון והמייד במלחמתם תהיה החייאת "הכוח הכתום", והוא

אפילו מעבר למפת הדרכים, שאין בה זכר למחיקת יישובים, אלא הקפאתם והחנקתם בלבד. נראה, שהגויים מנסחי מפת הדרכים לא העזו להעלות על הכתב במסמך בינלאומי את הדרישה הערבית שכל שטח שיעבור לידיהם יהיה נקי ומטוהר מיהודים, דרישה שבמהותה היא נאצית-אנטישמית. את מילוי הדרישה הזאת הם השאירו ליהודים, שיעשו זאת בעצמם לעצמם. ואין זאת הפעם הראשונה בהיסטוריה שיהודים נותנים לגויים שירותים כאלה. הפעם ממלא את התפקיד הזה שלטון יהודי ריבוני, "בחינים" – מחוץ לכל התחייבות ישראלית ולכל דרישה בינלאומית גלויה. בפגישה של הקוורטט בספטמבר 2005 החמיאו המשתתפים לשרון על ההינתקות, אך הקפידו לציין במפורש, שהדבר נעשה מעל ומעבר למה שישאל הייתה מחויבת לעשות על פי מפת הדרכים.

האמת היא, שגם שרון ושופרות התעמולה שלו לא טענו שגירוש היהודים נעשה מכוח חיוב על פי מפת הדרכים. להיפך, שרון אומר כל הזמן שהפעולה היא חד-צדדית ובתור שכזאת – מחוץ למפת הדרכים, מפני "שאינ עם מי לדבר" בצד השני.

ובכל זאת, למרות ששני הצדדים, ישראל-של-שרון והעולם, תמימי דעים בנושא הזה, יצרה ההינתקות דינאמיקה פנימית שמכוחה גם שרון וגם הקוורטט נסחפו אל עמדה הפוכה, והם מתייחסים כיום לנסיגה מעזה ולגירוש היהודים מתוכה – מבלי לומר זאת במפורש – כאל שלב מובנה של מפת הדרכים, אשר המשכו מתחייב ביהודה ושומרון בצורת טיהור מיהודים של השטח המיועד לשלב הבא במפת הדרכים, שלב הקמת "המדינה הפלשתינית בעלת הגבולות הזמניים" על גב ההר, לעת עתה מחוץ לירושלים.

זו האגינדה, זה סדר היום של שרון לשנת 2006. אך לצורך יישום של צעדים מרחיקי לכת שכאלה, דרוש לו ציות מלא של הליכוד. שרון הבין שהדבר הוא מעבר ליכולתה של מפלגה זו, שסדר יומו נוגד את מהותה. לא נשארה לו ברירה אלא להקים מפלגה חדשה שתשמש מכשיר עיוור וצייתני שסייע בידו ליישם את יעדי מפת הדרכים עד לסופם המר.

■ הבחירות

דרכה הסלולה של מפת הדרכים עומדות למכשול הבחירות לכנסת. באופן תיאורטי מעניקה הדמוקרטיה למתנגדי תהליך ההתפרקות ההרסני המתואר לעיל, אמצעי-נגד יעיל – סילוקו מן השלטון של האחראי לפורענות. לכאורה, עשויות הבחירות לאפשר עיצוב מחדש של המפה הפוליטית ולהביא לידי ביטוי את הרוב הלאומי-דתי בעם. גם מי שמטיל ספק בסיכוי להשתמש בבחירות כבחבל הצלה, אינו פטור מלנסות. אכן, אין לעניין הלאומי בבחירות הללו אפילו מנהיג אחד בעל שיעור קומה בכל המפלגות כולן, בעוד שבראש כוחות ההרס עומד דיקטטור תקיף בעל אישיות דומיננטית. ובכל זאת, בעל כורחנו הכול יתייחסו לבחירות כאל משאל עם על גורל ארץ ישראל.

אין כנראה אף מפלגה גדולה אחת שתהיה "ארץ ישראל נטו", אך למצער, יש אולי סיכוי להשיג בכנסת רוב חוסם

שיעמיד את המלחמה נגד "תכנית הגושים" הכוזבת בראש סדר היום שלו, יקרע את המסכה "הלאומית", הצבועה והמתחסדת, מן הפרצוף המכוער והאכזרי של "תכנית הגושים" שמשמעותה האמיתית היא עקירת כ-100,000 יהודים וחיסול מפעל ההתיישבות בישיע ביחד עם תנועת ההתחדשות הלאומית שבתה אותו.

כדי למנוע את האסון הזה, יש לשבור תחילה את השתיקה. ולאחר שקול היישובים המאומים יישמע ויעלה לסדר היום, יש לפעול בזירה הפוליטית, זירת הבחירות, אצל כל המפלגות, הח"כים והמועמדים במחנה הלאומי/דתי. מפני שגם לפי הסקרים המנבאים הצלחה לרשימת שרון, עדיין יכולות המפלגות האלה להגיע לרוב חוסס בכנסת.

מערכת הבחירות מספקת במות, אירועים, כותרות. מדוע לא יפיעו ילדי יצהר והר-ברכה באסיפת בחירות של מועמד לאומי וישאלו: למה? ומוטב שיעשו זאת מבעוד מועד, בטרם נפל הפור: מדוע לא יפגשו את הח"כים ועסקני הבחירות, אנשי רחלים ושבות רחל, נווה צוף ונחליאל, ויתבעו הסתייגות פומבית מן הסיסמה האובדנית של "הגושים"? אין זה עניינו של מאמר זה להציג תכנית מבצעית למקרה שהשמאל בראשות "קדימה" ישיג בבחירות רוב בכנסת. בשלב זה יש לפנינו משימה פשוטה, ברורה ומיידית: שבירת השתיקה מסביב לגוש היישובים העצום שהדביקו עליו, במרמה, תווית של "מבודדים", כדי לסמנו לחורבן.

מבלי לפגוע בזכויות

19.7.2005 תל אביב

הנדון: פרופ' משה צימרמן – הוצאת לשון הרע

- א.נ.
1. הריני לפנות אליכם בשם מרשי פרופ' משה צימרמן.
  2. בגיליון חודש מרס של העיתון "נתיבי" הופיע מאמר פרי עטו של מר דוד הרניק, הנושא את הכותרת: "הערות לתופעת השנאה העצמית באקדמיה", והכולל אמירות רבות המהוות משום הוצאת לשון הרע כנגד מרשי.
  3. כך נכתב, בין היתר, במסגרת המאמר, תחת הכותרת: "צימרמן – זוהמה לשונית", כי: "האוניברסיטה העברית ירושלים מעסיקה זה עשרות בשנים אחד בשם משה צימרמן, פרופ' להיסטוריה המתקשה להימנע משימוש במילה נאצי כאשר מדובר בישראלים. בשנת 2000 כינה צימרמן את מי שהיה אז חבר כנסת, רחבעם זאבי, אחד מקורבנות הברבריות הערבית "העתק נאצי". זאבי הגיש נגדו תביעה בגין השמצה, וזכה. מושאים אחרים לפגיעותיו המילוליות של צימרמן לא זכו לשום פיצוי. לדוגמא, כאשר כינה את ילדי הקהילה היהודית בקריית ארבע שליד חברון "היטלר יוגנדי", או כאשר השווה את התורה אל מיין קאמפף כתוכנית להשמדתם של עמים אחרים".
  4. למותר לציין כי דברים אלה הנם שקריים לחלוטין.
  5. עיתונכם התעלם לחלוטין מהעובדה כי האמירות שיוחסו על ידכם למרשי, לרבות אלה המתייחסות ל"ילדי חברון" ולח"כ זאבי ז"ל לקוחות כולן מראיון שפורסם במקומוני "ידיעות תקשורת" ביום ה-28.4.1995 (ולא משנת 2000 כפי שפרסמתם), והכולל סילופים רבים של הדברים שאמר מרשי.
  6. כתבתם מתעלמת מפסיקתו של בימ"ש השלום בירושלים עפ"י מרשי לא השווה את כלל "ילדי חברון" ל"נוער היטלר", אלא התייחס לחינוכם של ילדים מסוימים מחברון שהופיעו בתקשורת ושיבחו את רוצחי הערבים
- ברוך גולדשטיין ועמי פופר, וכי דבריו סולפו בידי "ידיעות תקשורת".
7. וחמור מכך: מהכתבה נעלמה העובדה שפסק הדין בעניין ח"כ זאבי, אליו אתם מתייחסים, בוטל על ידי בימ"ש המחוזי בתל אביב, עקב ערעור שהגיש מרשי. במסגרת פסק דין זה נפסק כי מרשי לא השווה את ח"כ זאבי המנוח ל"נאצי", וכי גם במקרה זה סולפו דבריו בידי "ידיעות תקשורת".
8. יתירה מזו: כתבתכם התעלמה מכך שבמסגרת אותו פסק דין נפסק על ידי בית המשפט המחוזי כי: "**רוב הסיכויים הם שאדם סביר הקורא את הכתבה בקונטקסט הכללי שלה** (הווה אומר: בהתעלם מהשיבושים – ע.ל.), **לא יתייחס לאמירה כזו המנסה ליצור השוואה של המצב הנוכחי בישראל לפשעי הנאצים**, אלא כחוות דעתו של היסטוריון המשווה לאלמנטים מסוימים בחברה הגרמנית ערב מלחמת העולם השנייה... **משמע השימוש בביטוי "נאצי" במסגרתה של הכתבה לא כוון לפשעיהם של הנאצים, אלא לקונטקסט הרחב של יחסה של החברה לעמדות קיצוניות המובעות בתוכה...**" (שם, בעמ' 15) (ההדגשות הוספו – ע.ל.)... "המערער אינו נמנהר בהשוואתו של יהודי לנאצי" (שם – ע.ל.)...
9. אשר על כן הנכם מתבקשים לפרסם מכתבי זה, בגיליון הקרוב של עיתונכם, ללא השמטות, בליווי התנצלות כלפי מרשי.
10. אין באמור במכתבי זה כדי להוות ויתור על כל סעד אחר לו זכאי מרשי, מכוח כל דין.

בכבוד רב
עו"ד ערן לב

אנו מתנצלים על השיבושים שנפלו במאמרו של דוד הורניק.

מערכת נתיב